

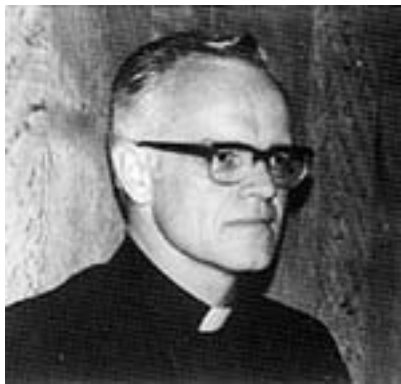
6

Alexander Carson

Stvarno slobodan

Kad sam bio dojenče, 1928. godine, krstili su me u Rimokatoličkoj crkvi. Nedugo nakon mog prvog rođendana moja se obitelj preselila iz države New York u New Milford, Connecticut, gdje su me i dalje odgajali u rimokatoličkoj vjeri. Duboko sam vjerovao u sve rimokatoličke prakse i nauke te ih u svom odnosu s Crkvom – kao i s Bogom – uzimao vrlo ozbiljno. Prva pričest i Potvrda bile su mi nadasve važne i značajne. Po svršetku školovanja počeo sam izobrazbu na Tufts College u Bostonu nadajući se da ću jednoga dana biti liječnik kao i moj poštovani ujak. No nakon dvije godine studija u dubini srca poželio sam nešto drugo: biti svećenik. Izgledalo mi je važnije služiti ljudima u duhovnom pogledu negoli ih liječiti.

Bogoslovija

U rujnu 1948. godine počeo sam studij za svećenika na “St. John’s Seminary” u Brightonu, Massachusetts. Kako li sam samo volio bogosloviju! Ondje je sve bilo tako sveto. No ipak sam nakon godinu dana napustio bogosloviju. Izgledalo mi je nemoguće da ću ikada biti svet kako to zahtijeva svećeničko zvanje. To sam zvanje tada smatrao najvišim mogućim pozivom za mladog čovjeka.

Na isusovačkom Boston College, gdje sam tada studirao, gotovo svako jutro služio sam kao ministrant prigodom mise u mjesnom rimokatoličkom samostanu.

Do tada me, bila je jesen 1949. godine, spasio Bog putem svoje milosti (to je jedini način!), premda uopće nisam znao mnogo

o Bibliji. Isus spašava grešnike koji povjeruju, pa i tada kada su u velikoj zbrezi i dubokoj tami. U to doba bio sam vrlo nesiguran u pogledu svog odnosa s Bogom i bilo mi je od svega važnije dobiti sigurnost u pogledu toga.

Jedna sasvim drugačija ispovijed

Jedne noći klečao sam u ispovjedaonici i priznao svaki grijeh svog života kojeg sam se mogao sjetiti. U ispovijedi sam svoje grijehe uvijek priznavao Bogu, premda se to zbivalo pred svećenikom, koji mi je potom dao odrješenje. *Ako priznajemo svoje grijehe, vjeran je on i pravedan da nam oprostí naše grijehe i da nas očisti od svake nepravednosti* (1. Ivanova 1,9). Nakon što sam iskazao svoje kajanje i dok je svećenik dovršavao obred odrješenja, od svega srca vapio sam Bogu te rekao: “Bože, ako mi oprostiš sve moje grijehe, budi ti Gospodar mog srca i ja ću ti sav svoj život služiti!” “Jer tko god zazove ime Gospodinovo, bit će spašen” (Rimljanima 10,13). Kad sam izišao iz ispovjedaonice i prošao crkvenom lađom, osjećao sam golem mir i u mojem je srcu odjekivalo: “Abba, Oče!” Znao sam da je između Boga i mene uspostavljena veza.

Do toga nije došlo zato što je pritom bio prisutan svećenik koji je ispravno obavio odrješenje, nego zato što je tamo bio Isus Krist, naš Veliki svećenik, koji me zastupao i učinio primateljem Njegove milosti, dobrote i milosrđa. U Njemu *imamo otkupljenje po njegovoj krvi, oprostjenje grijehâ, prema bogatstvu njegove milosti ... Jer milošću ste spašeni po vjeri; i to nije od vas: Božji je to dar; ne po djelima, da se ne bi tko hvastao* (Efežanima 1,7 i 2,8-9).

Sljedeće godine vratio sam se na bogosloviju da završim izobrazbu za svećenika. To mi je po onome što sam tada znao bila najbolja mogućnost za služenje Bogu. Tada me 2. veljače 1995. godine biskup Lawrence Shehan iz Bridgeporta, Connecticut, posvetio za svećenika pa sam počeo služiti u jednoj župi dijeceze Alexandria u Louisiani. Veliko uzbuđenje i radost koju sam imao zbog svoje jedinstvene zadaće, nakon nekoliko je godina splasnulo, i koliko god sam se trudio pravilno vršiti svoje dužnosti, one su se pretvorile u isprazne, beznačajne obrede.

Biblija – novo mjerilo

Nakon što sam nekoliko godina vapio Bogu, jer sam čeznuo za nečim dubljim i istinitijim, godine 1971. naša sam izvor koji je utažio moju duhovnu žeđ. Isus i Božja riječ (Sveto pismo) postali su mi živi i prisutni. Budući da “je ljubav Božja razlivena u našim srcima” (Rimljanima 5,5), Sveti Duh me doveo do toga da rimokatoličku teologiju prosuđujem putem mjerila Biblije. Do tada sam Bibliju uvijek prosuđivao pomoću rimokatoličkih dogmâ i teologije, no sada su autoriteti u mom životu zamijenili mjesta.

Jedne ljetne večeri u srpnju 1972. godine – tada sam bio župnik katoličke Crkve Srca Isusova u gradu Rayville u državi Louisiani – počeo sam čitati novozavjetnu Poslanicu Hebrejima. Ta poslanica Gospodina Isusa, Njegovu svećeničku službu i Njegovu žrtvu uzvisuje iznad svega što se zbililo pod starim Savezom ili Zavjetom.

Tada sam, primjerice, pročitao da *On ne treba danomice, kao ti veliki svećenici, najprije prinostiti žrtve za vlastite grijehe, a potom za grijehe naroda: jer je to učinio jedanput zauvijek prinijevši samoga sebe* (Hebrejima 7,27). To me potreslo i osjećao sam se vrlo nelagodno. Prvi put sam shvatio da je Isusova žrtva bila jednokratna žrtva na križu Golgote, sama po sebi dovoljna za pomirenje s Bogom meni i svim drugim na pokajanje spremnim grešnicima iz svakog povijesnog razdoblja.

Uvidio sam da je “sveta misna žrtva”, koju sam ja i tisuće drugih rimokatoličkih svećenika diljem svijeta prinostio svakodnevno, obična prijevara i potpuno besmislena. Ako pak je besmislena bila žrtva koju sam svakodnevno prinostio, tada je besmislena bila i moja svećenička služba, jer je ona postojala upravo za to da se prinosi ta žrtva.

Ti zaključci ubrzo su bili jasno potvrđeni kada sam nastavio čitati Poslanicu Hebrejima i u njezinu desetom poglavlju naišao na sljedeće iznimno važne retke: *A on, prinijevši samo jednu žrtvu za grijeha zauvijek, sjede zdesna Bogu iščekujući otada dok se njegove neprijatelje položi za podnožje njegovim nogama. Jer jednim prinosom on je zauvijek usavršio one koji su posvećeni ... A gdje je oproštenje toga, nema više prinosa za grijeh* (Hebrejima 10,12-14.18).

Spašen jedino po Božjoj milosti

Te noći je Rimokatolička crkva izgubila svu svoju vjerodostojnost u mojim očima, jer je kao istinu naučavala nešto što je očigledno stajalo u opreci sa Svetim pismom. Otad sam si kao mjerilo istine izabrao Sveto pismo te ono što je naučavala Rimokatolička crkva više nisam priznavao kao mjerilo za svoj život. Kao i oni židovski svećenici spomenuti u Djelima apostolskim 6,7, odlučio sam se "pokoravati vjeri". U pismu sam svom biskupu dao na znanje da napuštam i svećeničku službu i Rimokatoličku crkvu. Napisao sam mu da svećeničko zvanje napuštam zato što više ne mogu čitati misu, jer se ona protivi Božjoj riječi i mojoj savjesti. To se zbilo 1972. godine. Nedugo nakon toga kršten sam uronjavanjem, započeo sam s poučavanjem Biblije i bio pozvan u službu naviještanja Evanđelja.

Već više od dvadeset godina živim u slobodi o kojoj je govorio Isus: *Reče tada Isus Židovima koji su mu povjerovali: Ako ostanete u mojoj riječi, uistinu ste moji učeniци; i upoznat ćete istinu i istina će vas osloboditi* (Ivan 8,31.32), i: *Ako vas, dakle, Sin oslobodi, uistinu ćete biti slobodni* (Ivan 8,36).

***

Do 1994. godine Alexander Carson je radio ponajviše na Floridi, u Sjedinjenim Državama, kao biblijski učitelj, navjestitelj Evanđelja i propovjednik. Godine 1995. proputovao je istočnom Europom i propovijedao na više mjesta. U proljeće 1996. godine šest je tjedana propovijedao po Sibiru. Na temelju radijskog intervjua s Bobom Bushom s njim su u vezu stupili vjernici ruske narodnosti pa je Alexander Carson zbog toga naučio ruski jezik kako bi još djelotvornije mogao naviještati Evanđelje u zemljama negdašnjeg Istočnog bloka.

